

Καὶ ἐν ᾧ ὁ Κατρόκιος μὲ τὴν παρέα του ἔφευγε χασκογελῶν-
τας, ὁ ταβερνιάρης ἔσβυνε τὰ φῶτα μουρμουρίζων :

— Μ' ἔφραες, Κεφαλλονίτη ! μ' ἔφραες !

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

Η ΚΑΛΟΓΡΗΑ

Κλειστὴ στοὺς τοίχους τῆς μονῆς, σιὰ μαῦρα ὄρασα
ποῦ σκλαβωμέν' ἦ νιότη της ἀργοπερονᾶ,
μὲ τοῦ ξεφύρου τῆ γλυκειὰ νοιώθει ἀνάσα
πόθους γλυκοὺς καὶ ἄγνωστους νὰ τῆς ξυπνᾶ.

Πόθους, ποῦ δὲν τοὺς ἤξερε — ὠϊμὲ — ὡς τώρα,
μὰ ποῦ ἡ φτωγὴ καρδοῦλα της κρυφὰ ζητεῖ,
καὶ καταριέται τὴν κακὴ, τὴν μαύρη ὥρα
ποῦρθε στὸ μοναστήρι ἢ δόλια νὰ κλειστῆ.

Μὰ μέσ' στὴ σκέψι τὴν ἁμαρτωλὴ ποῦ κάνει
ἄθελα βρέθη στὸν ὠραῖο Χριστὸ 'μπροστά,
μὲ πόνο τ' ἀγκαθένιο του θωρεῖ στεφάνι
τὰ θεῖα μάτια του περιλμπα, σβυσιά.

Καὶ γέρονι μὲ λυγμούς, κ' ἐκεῖ γονατισμένη
προσεύχεται, βουβὴ στὸ κλάμα, νιροπαλῆ,
καὶ λέει πότε - πότε μὲ φωνὴ πνιγμένη :
— « Συγχώρα με, Χριστέ μου, τὴν ἁμαρτωλὴ. »

(ἸΑθῆναι)

ΠΙΠΙΝΑ Α. ΒΛΑΧΟΥ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΠΑΛΑΤΙ

I

Τὸ Ρῆγα τὸν ἐγνώρισες
καὶ τὰ παλάτια τάδες ;
χίλιοι μαστόροι τάκτισαν
πετροπελεκητάδες.

II

Κ' ἔνα ἀξιο μαστορόπουλο
στὴ σκαλωσιά ἐπιάσθη,
ἀπὸ ψηλὰ γκρεμίσθηκε,
σιὰ θέμελα σωριάσθη.

III

Καὶ τὰ παλάτια στοίχειωσαν
κ' οἱ θησαυροὶ τους ὄλοι.
Κ' ὅταν ἡ νύκτα ἀπλώνεται,
βαρεῖα βογγοῦν οἱ θόλοι.

IV

Κ' ὅταν ὁ Ρῆγας ἔρχεται
στ' ὀλόχρυσο κλινόρι
εἰς τὸ πλευρὸ τῆς Ρῆγισσας
ὑπνο γλυκὸ νὰ πάρη.

V

Βραχνὴ φωνίτσα ἀκούγεται
σὰν ἀπὸ τάφου στόμα :
— Ἐσὺ, φιλᾶς τὴ ρῆγισσα
μὰ γὼ φιλῶ τὸ χῶμα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Κ. ΜΩΡΑΪΤΗΣ